

IMPERIET MÖTER MOTSTÅND

TEXT: AUGUST ELIASSON

USA:S NYA PRESIDENT Barack Obama tillträdde för ett år sedan med löften om "hope", "change" och inte minst ett avslutande av den i USA allt mindre populära ockupationen av Irak. Obama har talat om att avsluta "stridsoperationerna" redan i år, och det så kallade SOFA-avtalet som kom till vintern 08-09 fastställer att de utländska soldaterna ska ha lämnat landet år 2012.

Så då är ockupationen antligen på väg att få ett slut eller? Nja, riktigt så enkelt är det inte. Visserligen börjar USA att försöka knyta ihop säcken och flera viktiga oljehandelsavtal är redan säkrade men de tänker förstås inte riskera att Irak får för sig att återigen bedriva en självständig politik. Därför innehåller SOFA-avtalet ett tillägg, nämligen att ockupanterna får stanna - om Irak vill. Och därför är de givetvis väldigt måna om att det irakiska parlamentsvalet i mars går USA:s väg.

IRAK **DET FÖRRA** parlamentsvalet ägde rum år 2005 under strikt amerikansk kontroll. Att arrangera fria val i ett ockuperat land är förstås inget annat än en parodi på demokrati, och valet präglades av fusk, korrupcion, kaos och lågt valdeltagande. Det farsartade valet följdes av en lika farsartad marionettregering, där korrupta ministrar kommit och gått, i takt med att de avslöjats som

myglare och fuskare eller helt enkelt inte passat USA:s intressen.

Ända sedan invasionen har rena häxprocesser ägt rum där påstådda anhängare av Saddam Husseins regim har förföljts, fängslats och mördats. Ofta har kopplingarna varit mycket vaga och mest använts av regeringen eller ockupanterna för att göra sig av med alltför högljudd opposition.

Inför det kommande valet har nu över 500 kandidater underkänts av den statsstyrda Accountability and Justice Commission (AJC) på grund av påstådda kopplingar till Saddam Husseins Baathparti. Detta har till och med fått USA:s vice president Joseph Biden att reagera. Han menar att denna kontroll av kandidaterna bör ske först efter valet och på dem som fått flest röster istället för på alla.

AJC är en förlängning på den så kallade Higher National De-Ba'athification Commission (HNDIBC) som leddes av den föraktade USA-marionetten Ahmed Chalabi. Denna första kommission blev ökad för att spå på splittringarna mellan sunnimuslimer och shiamuslimer i landet, då den först och främst svartlistade sunnimuslimer. På senare tid har utrensningarna riktat sig åt alla möjliga håll och även sekulära politiker och shialedare som motsatt sig ockupationen har svartlistats och förföljts.

Oavsett vilken del av den USA-vänliga överklassen i Irak som lyckas vinna valet i mars så är det troligt att ockupationstrupperna dröjer sig kvar, och trots Obamas pla-

ner och olika avtal om tillbakadraganden så uttalade sig USA:s arméchef, general George Casey i maj förra året om att USA-trupperna förbereder sig för att stanna i 10 år till. Samtidigt sköter fler och fler "kontraktörer" olika uppgifter som den amerikanska militären tidigare skötte. Olika privata vaktbolag, säkerhetsbolag och legosoldater flockas som hyenor för att profitera på den anarki som råder i landet. Dessa privata aktörer är svårare att ställa till svars och eftersom de heller inte syns i den officiella statistiken över militära förluster på den amerikanska sidan så mörkas sådana siffror ytterligare.

FÖR DE VANLIGA IRAKIERNÄ har invasionen och ockupationen inte medfört någonting positivt. Dagens anarki, präglad av religiöst våld, förföljelser, korrupcion och brottslighet, är knappast bättre än Saddam Husseins regim.

Men i all misär föds ett motstånd, för trots att media främst väljer att rapportera om det sekteristiska våldet, så tar alla större motståndsgupper avstånd från den typen av våld mot civila och mot den splittringen mellan shia och sunni som USA försöker att underblåsa.

Motståndsgruppernas kamp har satt rejäla käppar i hjulet för USA-imperialismen och bidrar till att den framgångssaga "befrielsen" av Irak skulle bli, bara blir ytterligare än återvändsgränd för en haltande USA-imperialism. ★

TEXT: SEBASTIAN MALMBERG

AFGHANISTAN **NÄR OBAMA VALDES** till USA:s 44:e president, var det många som hoppades att USA:s utrikespolitik skulle förändras i grunden. Så har det inte blivit. Istället har Obama fortsatt George W. Bushs krigspolitik med att öka antalet soldater i Afghanistan. Obama beslutade i december att öka truppnärvaron i Afghanistan med 30 000 man. Nobels senaste fredspris tagare satte på så vis punkt för alla som trodde priset skulle kunna uppmuntra någon form av fredligt slut för ockupationen. I sitt tal i Oslo förklarade Obama vänligt för den norska Nobelkommittén det vi andra visste: "Jag är överbefälhavare för en armé som befinner sig i krig" (läs: ockuperar andra länder).

USA har inte längre en illitterat knäppskalle till statsöverhuvud. Obama är en värtalig akademiker som snyggt väver in att USA är i Afghanistan av humanitära skäl. Det är för att man tvingas försvara sig mot Al-Qaida som man invade-

rat landet. Det är av samma humanitära skäl som man nu börjat bomba kärnvapenmakten Pakistan, eftersom Al-Qaida nu också finns där.

I SVERIGE LÄTER argumentationen snarlik. På Försvarsdepartementets hemsida kan man höra chefen för den säkerhetspolitiska enheten, Peter Göthe, berätta om hur den NATO-ledda ISAF-styrkan som Sverige ingår i "skapar fri rörlighet för icke-statliga aktörer, till exempel biståndsorganisationer".

Genom att bland annat hindra organisationerna från att trakasseras av kriminella element, ska byggnaden av skolor underlättas. Den svenska försvarsmakten bidrar på så vis till skapandet av demokrati som i sin tur gör att vår säkerhet här hemma förbättras, menar Göthe. Det handlar om välgörenhet alltså. Men vem kan på allvar påstå att världen blir säkrare på grund av ockupationen av Afghanistan?

För varje dag som går skapar ockupationen grogrund för nya terrororganisationer som i ökad grad kommer att drabba västvärlden. Hos frustrerade afghaner och pakistancier växer hatet mot västvärldens

dubbelmoral. Det var USA och Storbritannien som skickade Al-Qaida till regionen för att kriga mot den sovjetiska invasionen på 70-talet. Nu bestraffas afghanerna för närvaron i deras land av en terrorgrupp som finansierades och beväpnades av väst.

KRIGET I AFGHANISTAN är ingen humanitär insats, och det är inget krig mot talibanerna. Det är ett krig mot det afghanska folket som motsatt sig utländsk invasion och ockupation sedan Alexander den Store. Det är ett krig som inte går att vinna. Inga stridsfordon 90 eller AK5 kommer att ändra på det. Inte ens hundratusentals soldater skulle ändra på detta faktum (och så många soldater finns inte att tillgå). Afghanistan är imperiernas kyrkogård.

Så samtidigt som Haiti ligger i ruiner efter jordbävningen spenderas över hundra miljarder dollar på ett krig som inte leder någonstans. Humanitärt var ordet.

När denna artikel skrivs sägs en majoritet av det svenska dolket stödja insatsens i Afghanistan. Återstår att se om denna majoritet finns kvar när fler svenskar åker hem i kistor. ★